

[Glensgård]

tidspunkt erkender at de formentlig ikke kan overholde.

Formanden:

Vi går så over til en meget lang talerliste. Jeg gør bare opmærksom på, at afstemningerne vil blive foretaget, inden dette møde slutter, uden hensyn til, hvornår det måtte slutte.

Hanne Engberg (SF):

Jeg skal på socialistisk folkepartis vegne henlede opmærksomheden på de besparelser på u-landshjælpen, der i finanslovsforslaget er foreslået fra regeringens side og fra de borgerlige partiers side.

Regeringen vil i det foreliggende finanslovsforslag spare 1,6 mill. kr. på det bilaterale faglige samarbejde med udviklingslandene og 39 mill. kr. i lån. Vi støtter, hvad de 39 mill. kr. skal bruges til, nemlig støtte til flygtningene og til kvindekongressen, der skal afholdes til sommer, men vi ville have foretrukket, at de kunne være taget et andet sted.

Fra de borgerlige partiers side er der et spareprogram, der for venstres vedkommende går ud på at spare i alt ca. 113 mill. kr. og fra det konservative folkepartis side går ud på at spare i alt ca. 267 mill. kr. Disse meget store tal synes jeg taler for sig selv.

Men dertil kommer, at regeringen har bebudet, at der i de næste 5 år skal spares 100 mill. kr. hvert år på hjælpen til udviklingslandene, oplyst som nedsættelse af bidraget til UNDP, FN's udviklingsprogram. Det betyder, at vi ikke kommer op på 0,79 pct. af bruttonationalproduktet i 1983 som lovet, men allerede i 1980 må se stigningen falde fra de beregnede 0,74 pct. til 0,71 pct. eller 0,67 pct. efter de nye udregningsmetoder. Det er desuden blevet sagt, at vi efter 5 års langsomme stigning må belave os på, at procenten fastfryses.

Disse besparelser kan vi ganske simpelt ikke være bekendt. Vi er trods vore egne økonomiske problemer stadig et af verdens rigeste lande. At vi vil løse vore overflods- og fordelingsproblemer ved at sætte u-landene endnu et stykke bagud, er skandaløst. Jeg ved godt, at minister Lise Østergaard har udtalt, at hun beklager denne politik for de næste 5 år, men u-landene kan nu engang ikke leve af de besiddendes beklagelser.

Under valgkampen lovede socialdemokratiet, at der ikke skulle skæres i u-landshjælpen. 2 måneder efter er nedskæringerne en realitet. Hvis det er sandt, at nedskæringerne er et resultat af aftaler i den daværende SV-regering i sommeren 1979, burde et af de lykkelige resultater af denne regerings afvikling være, at socialdemokratiet tog sin u-landspolitik op til selvstændig overvejelse igen og levede op til sin egen politik på dette område.

Hidtil har Danmark med Norge, Sverige og Holland hørt til de ligesindede lande, der har ligget nærmest opfyldelsen af FN's målsætning med hensyn til udviklingshjælp. Med den nu påbegyndte politik nærmer vi os en harmonisering med de store fællesmarkedslande, der slet ikke har opfyldt FN-målsætningen. Dette rimer godt med, at Danmark i stigende grad, og med rette, er blevet beskyldt for at harmonisere sin holdning med EF's på de store internationale konferencer, f. eks. UNCTAD 5, således at det er blevet helt umuligt at få øje på en selvstændig og positiv dansk profil over for u-landene.

De bebudede besparelser til FN's bistandshjælp bryder med en hovedlinje i dansk udenrigspolitik, som går ud på at støtte FN. FN's u-landshjælp er vigtig til koordinering af de samlede udviklingsbestræbelser i de enkelte lande, og støtten hertil er i overensstemmelse med principperne om de elementære behovs strategi i den danske u-landshjælp. Desuden foretrækkes FN-hjælpen af u-landene selv, fordi de har stor indflydelse på den og ikke bliver overladt til et enkelt giverlands indflydelse.

Regeringen siger, at dens politik skal være afbalanceret, at de stærkeste skuldre skal bære de tungeste byrder, og at de svageste skal friholdes for nedskæringer. Men dette gælder altså ikke verdens fattigste lande, hvis fattigdom har dimensioner, vi slet ikke kan sammenlignes med.

Af de bebudede forslag til tillægsbevillingsloven ses, at regeringen søger 100 mill. kr. i besparelser på u-landshjælpen og 100 mill. kr. i besparelse på forsvaret. Så har hver retfærdigvis fået sit, kan man sige, men 100 mill. kr. på u-landshjælpen er lig med 4,5 pct. i besparelse, 100 mill. kr. på forsvaret er lig med 1,4 pct. Det er værd at sammenligne de to beløb, så sandt som krigstruslen i verden først og fremmest kommer fra de rige